

Sygnatura akt VI Ka 442/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 r.

sprawy **skazanego A. G. (1), syna J. i I.**

ur. (...) w P.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygnatura akt III K 34/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 442/14

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13 czerwca 2013r., sygn.akt III K 34/13, apelację wniósł obrońca skazanego A. G. (1).

Zaskarżając orzeczenie w całości zarzucił:

-obrazę przepisów postępowania, a to,

- art. 9 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 570 kpk i art. 572 kpk - poprzez nieumorzenie postępowania, a następnie niewydanie postanowienia o wszczęciu postępowania z urzędu w zakresie wyroku łącznego w sytuacji, w której wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego został cofnięty,

- art. 167 kpk w zw. z art. 571 § 1 kpk - poprzez zaniechanie przeprowadzenia celowych i koniecznych czynności dowodowych, m. in. wnioskowanych przez obrońcę skazanego, tj. dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Gliwicach, sygn. XIII Ko 2385/12, oraz z wywiadu środowiskowego kuratora,
- art. 569 § 1 kpk i art. 570 kpk - poprzez dopuszczenie do sytuacji, w której wydanie wyroku łącznego stworzyło sytuację mniej korzystną od tej, jaka wynikałaby z wykonania poszczególnych kar;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu przez Sąd, że w sprawie nie zachodzą warunki do zastosowania pełnej absorpcji, pomimo tego, że całościowa i dokładna analiza wszelkich okoliczności dotyczących niniejszej sprawy i osoby skazanego, daje podstawy do zastosowania takiego rozwiązania;

-rażącą niewspółmierność kar łącznych wymierzonych skazanemu, wynikającą z zastosowania zasad bardziej zbliżonych do zasady kumulacji poszczególnych kar oraz poprzez nieuwzględnienie w odpowiednim stopniu okoliczności łagodzących i zbytne wyeksponowanie elementów obostrzających wymiar kary.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania, względnie poprzez wymierzenie skazanemu kar łącznych z zastosowaniem pełnej absorpcji, albo też częściowej absorpcji, jednak w stopniu większym niż zastosowana przez Sąd orzekający /a co najmniej umożliwiającej skazanemu uzyskanie prawa do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary/, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy ocenił apelację jako oczywiście bezzasadną.

Podniesione w apelacji uchybienie procesowe polegające na nie wydaniu przez sąd pierwszej instancji - po cofnięciu wniosku o wydanie wyroku łącznego - postanowienia o umorzeniu postępowania oraz /z uwagi na zasadność podjęcia w tej kwestii działania z urzędu/ nie wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania w takim trybie - pozostało bez wpływu na treść wyroku łącznego, stąd też dotyczący tych uchybień zarzut oceniony został jako chybiony i nieskuteczny.

Sąd Okręgowy stwierdził prawidłowość ustalenia przez sąd pierwszej instancji przestępstw pozostających w realnym zbiegu.

Kary łączne, wbrew wywodom apelującego, nie noszą w sobie cech rażącej i niewspółmiernej surowości.

Sąd Rejonowy stosownie do realiów niniejszej sprawy podkreślił, że związek podmiotowo-przedmiotowy pozostających w zbiegu czynów nie był na tyle silny, by uzasadniał kształtowanie wymiaru kar łącznych /pozbawienia wolności i grzywny/ w oparciu o najkorzystniejszą z możliwych zasad, to jest zasadę absorpcji, która ma charakter szczególny i wyjątkowy.

Czyny skazanego nie były przecież podobne rodzajowo /godziły w odmienne prawem chronione dobra/, różniły je osoby pokrzywdzonych i dzieliły znaczne odstępy czasowe /popelniano je przez okres ponad 2 lat/.

Brak ścisłego związku podmiotowo-przedmiotowego, podobnie jak objęcie węzłem kary łącznej pozbawienia wolności aż dziewięciu przestępstw stanowiło przeciwskazanie do stosowania względem skazanego zasady pełnej absorpcji.

Sąd Rejonowy właściwie ocenił okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych skazanego, w kontekście dostosowania wymiaru kary łącznej do realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej.

Opinia o skazanym z jednostki penitencjarnej wskazuje, że jego zachowanie w warunkach izolacji było zmienne, ze względu na charakter przestępstwa był on zaklasyfikowany do kategorii osadzonych niebezpiecznych, był nagradzany regulaminowo, ale też i sporządzano wnioski o wymierzenie kary dyscyplinarnej za nieregulaminowe zachowanie

i nieprzestrzeganie postanowień regulaminu i porządku wewnętrznego, raz został ukarany karą nagany, nadto deklarował uczestnictwo w grupie nieformalnej.

Skarżący w środku odwoławczym wskazuje na wzorowe zachowanie się skazanego po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, zmianę jego sposobu zachowania i trybu życia, zwłaszcza zaś na sytuację osobistą i problemy zdrowotne.

Wypada w tym miejscu wskazać, że wbrew zarzutowi apelacji, Sąd przeprowadził na rozprawie dowód z akt wykonawczych sprawy Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. XIII Ko 2385/12.

Sporządzenie zaś wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania skazanego w kraju nie było możliwe z uwagi na jego stały pobyt poza granicami Polski.

Zgromadzone przez sąd dane i informacje dotyczące zachowania skazanego oraz jego obecnego trybu życia skutkowały orzeczeniem kar łącznych w oparciu o korzystną przecież dla skazanego zasadę asperacji, co dowodzi, że wszelkie przemawiające na korzyść A. G. okoliczności zostały przez sąd uwzględnione.

Wymaga podkreślenia, że sąd orzekający mógł orzec karę łączną w granicach wyznaczonych przepisem art. 86 § 1 kk, wynoszących od 2 lat (dolna granica- najwyższa z kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa) do 11 lat i 1 miesiąca (górną granicą – suma zbiegających się kar jednostkowych) pozbawienia wolności.

Kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie może być w tym stanie rzeczy uznana za niesprawiedliwą i nadmiernie ciężką ku wymiarowi wynikającemu z sumy kar jednostkowych.

Prawidłowe jest też orzeczenie o karze łącznej grzywny. Wysokość stawki dziennej grzywny trafnie ustalono z uwzględnieniem obecnej sytuacji dochodowej i majątkowej skazanego.

Sąd Okręgowy stwierdza nadto, że - wbrew odmiennemu stanowisku apelującego - nie ma prawnego uzasadnienia pogląd, iż kara łączna orzekana w wyroku łącznym nie może stwarzać dolegliwości większej od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonywaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu, a więc, że racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć charakter jednokierunkowy.

Z tych wszystkich powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Skazany został zwolniony z obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.